

Loven. Der er en til. Forslagsstillerne give derved egenlig en Slags Falliterklæring, og jeg undrer mig ikke over, at en saadan kommer fra de ærede Forslagsstillere; thi det er ikke en privat Mands Sag at udarbejde et saadant Lovforslag — det overstiger hans Evner. Det var nu de kongelige Anordninger. Dernæst siges der, at Reglerne for Anbringelsen af Anstaltens Midler og de Grundsatninger, som skulde følges ved Regnskabs Aflæggelse, dets Revision og Decision skulde gives paa Finantsloven. Jeg tror, at det bliver en lovlig stor Mundfuld for Finantsudvalget at indtage. Jeg tror nok, at det vilde give dette Udvalg et altsfor stort Arbejde. Man kan forlange af Finantsudvalgets Medlemmer, at de skulle have Indsigt i de almindelige sociale Forhold, men man kan ikke forlange, at det skulde være Mænd, som ere i Besiddelse af de Kundskaber, man kan forlange af Mænd, der ere ansatte i en Livrenteanstalt. At de derfor skulde afgjøre de Regler, som skulle følges i de omtalte Henseender, tror jeg ikke vilde være rigtig. Det forekommer mig, at det om Forsørgelsesanstaltens Indretning og Styrelse siges paa det Punkt for Forslagsstillernes Bedkommende — og jeg undrer mig ikke over det —: Vi have ikke været istand til at angive noget Bedre, og saa have vi foreslaaet at lade det gjøres ved kongelig Anordning og tillige ved Finantsloven. (Afbrydelse af Suel). Ja, det ærede Medlem maa undskylde, at jeg gaar hans Forslag igennem; han erindrer vist nok, at han har viist mig samme Tjeneste engang, da jeg var Medforslagsstiller af et lignende Forslag, kritisk at gaa det igennem. Det tror jeg, Lovforslaget er godt tjent med. Min Kritik er meget velvillig, det ærede Medlem veed godt — det behøver jeg ikke atter at forfikkre om — at jeg staar paa det samme Grundprincip som han, nemlig at man skal komme dem til Hjælp, der have arbeidet, medens de vare unge, og medens de kunde. Deri er jeg enig med ham og Forslagsstillerne. Naar man nu vil spørge mig: Har Du da saa ikke foruden denne Kritik nogen Veie, Du kan anvise, saa vil jeg sige: Jo! Inden vi naae saavidt, at vi kunne komme til gennemgribende Forslag, kunde der ikke være saa Lidt at gjøre, naar der er en god Villie tilstede. Dersom der var ligesaa god Villie til at finde Udvei — ja, jeg vil nødig fornærme til nogen Side, men jeg bruger Udtrykket — for, hvad der kunde gjøres for at hjælpe den Del af Mennekstheben, som Lovforslaget er beregnet paa, dersom der var ligesaa mange Kræfter i Bevægelse for at udfinde Midler i den Retning, som der er sat Kræfter igang for at udfinde alle de Grunde, der kunne tale for Kjøbenhavns Befæstning, dersom den ærede Indenrigsminister vilde sætte ligesaa stort et Apparat i Bevægelse for at udfinde en Maade at hjælpe disse Klasser paa, som der er sat i Bevægelse fra Krigsministeriets Side for Kjøbenhavns Befæstnings Skyld, saa vilde der nok kunne ud-

rettes Noget (M. P. Jensen: Det er ikke fra Krigsministeriet; maa jeg bede om Ordet!) Ja, et æret Medlem i Landstinget har sagt, at Mange troede det, men han vidste ikke, om det var saaledes. Jeg skal ikke i den Henseende udtale nogen Tro eller Ikte-Tro, men i ethvert Fald er det faktisk, at overordentlig store Kræfter ere satte i Bevægelse for at bevise Nytten af Kjøbenhavns Befæstning, og jeg laster dem ikke derfor; man maa jo være tilfreds med, at Folk virke i deres Saandtering og have Interesse for den. Kunde det nu lykkes den ærede Indenrigsminister at udvirke ligesaa megen Interesse for denne Sag, vi her forhandle, som for den anden, er jeg overbevist om, at der behøvedes ikke nær saa mange Foredrag, ikke nær saa mange Møder og Forslag, inden man nok skulde komme til et Resultat. Lad mig da sige, hvad jeg foreløbig synes, at man kunde gjøre, og hvorved man kunde hjælpe paa forskjellig Maade. Jeg vil da sige: Lad Staten først sørge for sine egne Arbejdere; den har jo en talrig Klasse af Arbejdere baade ved Sernbanen og Postvæsenet, f. Ex. Landpostbude (Afbrydelse). Ja, jeg har ikke set, at der ligger noget Forslag fremme, som siktre de Bedkommende Alderdomsforsørgelse. Lad Staten da først hjælpe dem, der staa saaledes, at de kunne trænge til den. Det er en Ting. Men lad Staten dernæst understøtte de talrige Engekasser, som ere tilstede rundt om i Landet. Det kan gjøres, der er ikke det Alleringeste veien derfor. Lad den hjælpe Landarbejderne ved at hjælpe Husmandene. Den kan hjælpe paa mange forskjellige Maader til en bedre Drift af deres Jorder, saa at Jorden kommer til at faae en mere produktiv Anvendelse, hvorved der vil blive Plads for Landarbejdere, for dem, der slet ikke have Jord, og hvorved de kunne faae en forhøiet Dagløn. Lad os hjælpe til bedre at udnytte alle de Kiuder, som Naturen i saa rigt Maal har anvist os, baade paa Havene og paa Heden. Hvorfor ikke tage den med? (Afbrydelse). Ja, der er Plads til adskillige Folk derovre. Det vil det ærede Medlem ikke negte, at, naar der bliver spenderet den samme Kraft og det samme Arbejde, som anvendes af Mange, der udvandre til Amerika, saa tror jeg, der kunde naas ganske gode Resultater ogsaa herhjemme. Lad os støtte Arbejderklassen ad forskjellige Veie, og jeg vil sige, at, naar det ikke staar til, saa staar den Udvei aaben at hjælpe den til en ordentlig Udvandring. Det er en Udvei, som jeg ialtsald høist nødig ser brugt, men naar anderledes ikke kan være, og hvis det forholder sig saadan, som er sagt i et Blad — jeg tror, det var for meget sagt — at der var mere end 40,000 Mennekker, som ikke kunde faae Arbejde, saa er Sagen en anden. Jeg tror som sagt, at det er for meget sagt, jeg er ialtsald overbevist om, at vi paa forskjellig Maade kunne flasse dem Arbejde. Inden jeg slutter, skal jeg gjen-